

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΘΡΩΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συδρομή για την Ελλάδα 12 ὀρ. καὶ για τοὺς ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 15 ὀρ. προπληρωτέας. Κάθε παράπονο κάθε πολίτου τυπώνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ ὑνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτά τὴν ἀράδα για τὴν κάθε φορά.

ἄριθ. 27 Ἰουνίου 1885

ἄριθ. 140+138+101

ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Καὶ ἀπλῶν τὸ χέρι μου καὶ τσακῶνω, ὅ,τι βρῖσκω μπροστὰ μου ἀπὸ τὸ ὄρος Ἄσαράτ τῶν ἐπιστολῶν τῶν γραμμάτων, καὶ καλὰ καὶ κακὰ στὰ μούτρα σας γιατί σεῖς τὰ γράφετε καὶ ἐγὼ κάμμει εὐθύνη δὲν πέρνω ἀπάνω μου καὶ τὰ κάνω ὄλα ἀπάνω σας, ἐν ὅσῳ δὲν γίνῃ νόμος περὶ εὐθύνης ἀνοησιῶν καὶ πάσης κουταμάρας.

Πρῶτον.

Προχτὲς τοῦ Κλειδόνα ἡ ἑβραιοπούλες μας εἶχαν κι' αὐταὶ τὸ κανάτι μὲ τὰ δαχτυλίδια κρεμασμένο στὰ ἄστρα, στὸ παράθυρο, ἀλλὰ κάποιος τῆς τοῦ ξεκρέμασε καὶ κατούρησε μέσα. Για τὸ φοβερὸ αὐτὸ κακούργημα ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσαρονομίας ἐπελήφθη ἀνακρίσεων καὶ βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ κατουρήματος.

Δεύτερον.

Ὁ δήμαρχος τοῦ Περαιᾶ ἀφίνει τὸν Περαιᾶ νὰ πνίγεται στὴ σκῆνη χωρὶς νὰ καταβρέχῃ παρά κάπου κάπου κι' αὐτὸ για τὰ μάτια, ἀφίνει δὲ ἀκατάβρεχτο τὸν μόνον καὶ καλλίπερο δρόμο ποῦ πάει στὰ λουτρά καὶ στὴν ὄμορφη συνοικία τοῦ Τσίλερ, καὶ τοῦτο για νὰ μὴ τιμηθοῦν πάλι τὰ οἰκόπεδα σὰν καὶ πρῶτα, ἐνῶ αὐτὸς πάει στὴ παραλία καὶ ρεμπάζει μετὰ θηλυκῶν, πρᾶγμα ποῦ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει παντάπασιν.

Τρίτον.

Στὴ Σκάρποθο οἱ Σκαρπαθιώτες τρώγονται ἀναμεταξύ τους καὶ ἐστειλαν εἴ καὶ ξερό τους στῆς φυλακαὶς τῆς Ρόδου ὡς τώρα καὶ ὄλα αὐτὰ τὰ διενεργᾷ ὁ Μανόλης Π. Μιχαὴλ ὁ ἐξοχέστατος γιατρὸς ὁ ὅποιος ἔξεχασε ὡς καὶ τὰ ἱερὰ σκαλοπάτια τοῦ Πανέπιστημιού μας τὰ ὅποια ἀναβενοκατεβαίνοντας ξεσιραβώθηκε. Τώρα θὰ ρωτήσετε τί τρέχει στὴ Σκάρποθο. Σᾶς ἀπαντῶ ἀμέσως. Ὅ,τι καταλαβένετε σεῖς κατάλαβα καὶ ἐγὼ καὶ φαίνεται ὅτι αὐτοὶ οἱ Σκαρπαθιώτες τὰ γράφουν για νὰ τὰ καταλαβαίνουν μοναχοὶ τους. Ὁραία ἰδέα.

Τέταρτον.

Οἱ φυλακισμένοι στῆς φυλακαὶς τῆς Λαμίας εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ ταὶς περιποιήσεις τοῦ νέου ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν τους ὡς καὶ ἀπὸ τὸν παλαιόν, ἐναντίον τοῦ ὁποῦ εἶχαν τόσα παράπονα καὶ τώρα δὲν ἔχουν τίποτα ἀφοῦ ἀπολύθηκε. Μᾶς ἔδωσαν κι' αὐτοὶ καὶ καταλάβαμε χωρὶς νὰ καταλάβωμε τίποτα, παρὰ ὅτι κάποιος θέλει νὰ ἐπαινέσῃ τὸν ἐπιστάτη για νὰ τοῦ κάνῃ τῆς εὐκολίας του. Αὐτὸ δὲν εἶναι;

Πέμπτο.

Ὁ κατάδικος Κ. Λιάκουρας ποῦ εἶναι στὸν Μεντρεσὲ παρακαλᾷ τώρα δύο χρόνια τὸν βουλευτὴ Π. Τριγγέτα νὰ τὸν μεταφέρῃ στῆς φυλακαὶς τῆς Καλαμάτας καὶ τὸ κορεϊδεύει, ὥστε πλέον ἀπεράσιζε νὰ τὸν παρακαλέσῃ καὶ αὐτὴ τῆ φορὰ ἡ χεῖρα του ἢ ποδιάρια του νὰ φιλήσῃ καὶ κρίνει περιττὸν πλέον νὰ τοῦ ξαναμιλήσῃ. Δὲν πρέπει ὅμως ὁ φίλος Λιάκουρας νὰ ἔχῃ παράπονο γιατί αὐταὶ ἡ βουλευτοφευτιαὶς συμβαίνουν καὶ στὰ Περσία.

Ἑκτο.

Τὰ λουτρά τῆς Μουνηχίας τὰ ἐννοίχασε ἐφέτος ὁ Α. Κράκαρης ἀριστουργηματικὸς ἄνθρωπος. Ὁ λουτραριζόμενος καὶ ἡ λουτραριζομένη βρῖσκει οὐλα τὰ πάντα ὑπερθαυμάσια, σεντόνια καὶ πετσέταις χιονάτες, καθρέφταις, χτένια, τσατσάρες κουβαράκια κουβαρίστριας, (ὡ διαβόλε ἔξεχασα νόμισα πῶς πρόκειται περὶ ἐμπόρων τοῦ δρόμου ποῦ δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ κλείσωμε μάτι). καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ λουτρὸ βρῖσκει τινὰς διάφορα ποτὰ, γλυκίσματα καὶ κάτι λεμονάδες ποῦ εἶναι θεαὶς τῶν θεῶν. Οὐλα πλουσιοπάροχα, λοιπὸν ὄλοι οἱ Πειραιῶτες καὶ Περαιῶτινες στὴ Μουνηχία. . . . Ὁδ, τί ἄσχημο ὄνομα καὶ πῶς νὰ τὸ προφέρῃ τινὰς. Ἐκεῖ ὄλοι ποῦ μυρίζει Μουνηχία, ἤγουν θάλασσα γλυκεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἑβδομο.

Μία λοιπὸν πλύστρα ποῦ κατοικᾷ κοντὰ στὸν ἅγιον Σπυρίδωνα στὸν Περαιᾶ, πηγαίνει στὰ μεγάλα σπήτια καὶ ξεμαυλίζει τὰ δουλικὰ πῶς θὰ τὰ παντρέψῃ καὶ τὰ ξελαγιάζει καὶ τὰ φορολογᾷ καὶ τὰ γελᾷ καὶ τὰ πέρνει καὶ στὴ κίμαρὰ

της και το λοιπόν ας έχουν τα δουλικά, τα μάτια τους τέσσερα και για καλό τους και για κακό τους, και μάς γράφουν τάχα πως και το όνομά της είναι Άννα, αλλά έμεις όνόματα δεν μπορούμε να δημοσιεύσουμε.

Όγδοο.

Άπό τη Καλαμάτα μάς γράφουν για κάτι Κανταρτζίδες που κάνουν, λέει, ζύγκικες της παλάτζες και είναι παλαιοθηραποί και θέλουν να κάνουν τον εκ νεκρών, και έχουν τόσα λίγα μέσα στο γράμμα τους γραμμένα και χωρίς υπογραφή μάλιστα, που θέλει τινάς δυό μέραις να το διαβάξη και πάλι να γυμνή διερμηνεία να του εξηγήση τι λέει, από ούλα τα φαινόμενα όμως φαίνεται πως αυτοί οι Κανταρτζίδες κάτι θα κάνουν που δεν τα σηκώνουν και τόσο παρά πολύ αυτοί οι Καλαματιανοί και έπομένως ήγουν τους ας κάνουν τα καντάρια τους καλά και να μην ανακατεύονται και στα πολιτικά, διότι οι Καλαματιανοί δεν χωρατεύουν και ούτω καθ' εξής.

Έννεστο.

Στά Μέγαρο ο Μελέτης Καρύδης φαίνεται ότι κάνει το πρωτοπαλήκρο, και δεν άφνει ήτυχο ένα νοικοκυρή άνθρωπο καταστρατήρχη ο όποιος μ' όλα τα παράπονα του που έκανε στο δήμαρχο, ο δήμαρχος άγρον μέσα στο χωράρι του άγόρασε, και ούτε έννοα να τον συμμαζέψη και ούτε να τον κάνη λόγο, ας τον άμολύση λοιπόν και ας τον κηρύξη γενίταρο για να πάρουν και οι άλλοι τα μέτρα τους να ό πλιστούν σαν άστακοί προς άτράλεια της ζωής των, τιμής και περιουσίας.

Δέκατο.

Και μάλιστα έπειδή ό λόγος περί περιουσία, δεν θα ήναι άσχημο ό κύρ σχολάρχης των Μεγάρων να πληρώση τον μαραγκό που του έκανε κάτι μερεμέτια στο σχολείο ως 70 δραχμαίς και να μη μάς τα στριφογυρίζει πως περιμένει τα έντάλματα του ύπουργείου, τα όποια ό Κύριος οίδε αν θα βγούν στη δεύτερη παρουσία, και όταν δεν έχει παράδες,

(13)

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

Ο ΝΙΑΝΙΑΡΔΑΚΙΑΣ.

ΙΓ'.

Συναπαντήθηκε, είπαμε, ό δάσκαλος με τον κρητικό που έλεγε πως άγαπούσε τη Νινίτσα. Άμα τον είδε ό δάσκαλος πάγωσε όλος και στάθηκε ακούνητος σαν άγαλμα, ό κρητικός όμως προχώρησε κοντά του και τον κούνησε από το μπράτσο.

— Αϊ, πατριώτη, του είπε, καλορίζικος, πολυχρονεμένος, χαρούμενος και εις άλλα με ύγεια, τόκα το χέρι σου, τι φοβάσαι, μη σε μέλλει και είσαι σίγουρος, τίποτα κουφετάκια δεν περίσσεψαν και για μάς;

— Άκουσε να σου πώ, άπάντησε ό δάσκαλος με ψιλή φωνή και χωρίς σχεδόν ν' άναπνήη, άκουσε, φίλε μου, να σου πώ, να σου εξηγήσω τι μου συνέβηκε, κι' απέ με κρίνεις αν έχω δίκαιο.

— Τι να σε κρίνω, που είσαι και από το μεγάλο μάλιστα κριτήριο που δεν δέχεται κάμμια άναβολή ούτε συζήττισι και είσαι καταδικασμένος σε θάνατο άνυπέβλητο που θα εκτελεστή τορχνά και έδώ πά. Κάνε το σταυρό σου.

— Άκουσε, φίλε μου, άκουσε άδερφάκι μου, τζόγια μου, άφέντη μου, άκουσε τι θα σου πώ και τότε θες σκότωσέ με θες σούβλητέ με.

— Βρέ τι ν' άκούσω, αυτό σε ρωτώ μόνο και να μου άπαντήσεις, στεφανόθητες τη Νινίτσα και ή όχι;

δουλειαίς ας μην άνοιγε, γιατί πρέπει να ρωτώ αν και οι καταστρατήρχηδες έχουν να πάν και μάλιστα σ' αυτή την έποχή της φτώχειας που ζούμε, και θα κάνουμε και έρευνα και στο ύπουργείο και αν ήναι βγαλμένο το ένταλμα και τόχει φαγωμένο, θού τότε Κύριε φυλακή εν τώ στόματί μας.

Ένδεκάτο.

Μου γράφουν, ότι ό έλληνοδιδάσκαλος θεός μου Όδοσσέυς Βαρβέρης βγάξει κατά προτίμησι τους καλούς μαθητάς στο μάθημα και όσους προγυμνάξει. Έπειδή είστε τόσο σκληροί σεις που μου γράφετε αυτά να γράψω έναντίον του συγγενούς μου που με άναθρεψε σαν παιδί του, τας τα γράφω για να μη φανώ πως μερολειπώ, άφου τυπόνο και τα έναντίον μου γράμματά σας. Άν εξετάζατε όμως πόσα χρόνια είναι διδάσκαλος αυτός ό θεός μου και από πόσα σχολεία ιδιωτικά και δημόσια διήρθε και πώς, ως διδάσκαλος έκπληρά το καθήκον του ήθέλατε και σεις μετανοήση για όσας άνοησίας μου γράφετε. Μπορούσα να του τα έλεγα αυτά και με το στόμα, αλλά άφου επιμένετε να τυποήη, ίδου γίνεται το χατήρι σας.

Ό είναι πολύ σκληρό να θέλετε άκόμη να άδικάτε σεις οι άχρειοί πατέρες μαθητών τους διδασκάλους σας και με μέσον μάλιστα έμου.

Δεν θαυμάζω τόσο την τόλμη σας όσο την κακοήθειά σας, τα να τολμήσετε για το τίποτα να στέλετε γράμμα έναντίον συγγενούς μου, που και θηρίον αν ήμουνα χρέος μου ήτανε και ήνε να σέβωμαι εκείνους από τους όποιους έμαθα πέντε γράμματα.

Δωδέκατο.

Και έπειδή ό λόγος περί δασκάλων, μάς γράφουν άπ' τη Σμύρνη ότι ό κύρ δάσκαλος Γιάννης Παπαδάκης άφου με διάφοραι προφάσεις έκανε τρεις μήνους να πατήση στο σχολείο, γιατί του πέθανε ή μακαρίτισσα ή γυναικά του, θεός συχωρέσε την και δεν εύκαιρούσε από τη λύπη του να πηγαίνη με μια χήρα στάς όχθας ήγουν στα χείλια του ξεροπόταμου και ιστορικού Μελίος (σαν να λέμε Ίλιτσό), τώρα λέει δεν θέλει να

— Την στεφανόθηκα, αλλά είναι σαν να μη την στεφανόθηκα.

— Τι λόγια είναι αυτά;

— Να με στεφάνωσαν με βία, με μαχαίρια με κουμπούρια μου σπάσαν μάλιστα και το κεφάλι, να δες έδώ.

Και έδειξε το κεφάλι του που το είχε δεμένο.

— Τι να σου πώ, άδερφάκι μου, αυτά που ύπόφερα σήμερα είναι σαν να με σκότωσαν χίλιας φοραίς, και αν με σφάζης και σύ αίμα δεν θα βγάνω, τι θα καταλάβης λοιπόν από ένα άνθρωπο που δεν έχει αίμα άπάνω του. Πρέπει να μ' άφήσης, να μ' άκούσης τι θα σου πώ πρώτα να μη πάω άδικα σαν σκυλι στον άσβεστη.

— Λέγε μωρέ και με ξεθέωσες, λέγε, διαλέ τσαποθαμένους σου, λέγε.

— Μα να πάμε πάρα κάτω, να σταθώ, άδερφάκι μου πουθενά να ξανσάνω γιατί πέθανε στα ποδάρια.

— Πέθανες στα ποδάρια, και άφου πέθανες στα ποδάρια πως έχεις δύναμη και μιλά, και άκόμα πως είχες δύναμη και χόρευες το Ίσατα χόρευε.

— Έγώ δεν τον χόρεψα μ' έκαναν και τον χόρεψα χωρίς να θέλω. Βρέ, άδερφούλι μου, έγώ τη Νινίτσα δεν την θέλω, σου την χαρίζω, να έγώ τώρα θα πάω στον Δήμαρχο να κάνω διαμαρτύρησι πως με πάντρεψαν με βία, ώστε η γυναίκα μου δεν είναι γυναικά μου, πάρτηνε, χάρισμά σου, δεν μπορείς δε να πής τίποτα και περί παρθεσίας, διότι έγώ άκόμα ούτε μιλά καλά καλά δεν ήηρα από το στόμα της.

— Είναι, μωρέ, άλήθεια αυτά που μου λες, διαλέ τσαποθαμένους σου και πάλε, ή μπας και με κοριούδεύεις;

— Μωρέ άλήθεια άδερφάκι μου.

— Άκού να βρέ στεφανόθη, μόνο με μια συμφωνία σου χη-

προβιόσση κάνενα μαθητή γιατί άφου δεν τους έκανε μάθημα δεν κατέθηκε το άγιο πνεύμα από πάνω να τους φωτίση και μάθουν όσα δεν τους δίδαξε.

Βάζω στοίχημα πώ τον κατηγορούν ιδιχη αλλά με μεγάλο δίκαιο τους.

Δέκατον τρίτον.

Μας γράφουν από το Λαύριο ότι το γραμματιφλούδιον του τρανού πλυντηρίου κάνει τον μεγάλο και θέλει και δέκα δούλους για την ύπηρεσία του και ότι άνακατεύεται και σε δουλειαις που δεν πρέπει ν' άνακατεύεται, και έπομένως θα του το βγάνουν όλα στα φώρα, πράγμα που αν ύπαρχε θα το έγγραφαν και άμέσως και όχι να φοβερίζουν. Μά να μ' αυτά είναι φουρκίζεται τινάς. Τι θέλετε βρέ κύριοι, να πής έναντίον αυτού του κυρίου, γράψετε τα καθάρα και ξάστερα και με της υπογραφάρες σας και να σα; καταλάβουμε και μεις μια δε υπογραφή για πολλούς δεν πιάνεται, διότι ένας δεν μπορεί ούτε να γράψη ούτε να υπογράψη εν όνόματις πολλών.

Δέκατον τέταρτον.

Στη Λάρισα ό χόντζας Σαλαϊντήν έφέντης άγάπησε τη περματόνα Έλισάβετ που χαλά εκεί τον κόσμο, το λοιπόν έπειδή είπόθηκε ό λόγος ότι δεν την άγκιπούσε γιατί φορούσε γένεια δηλαδή θέλωμε να πούμε γιατί είχε γένεια πήγε και του τα ζούριταν, ύττερα δε ή λερωμένη ή... πως την είπαμε ά και, ή Έλισάβετ πήγε και φωτογραφήθηκε, και έστειλε τον μικρό άδερφό της και πής μένα ψεύτικο έρωτικό γράμμα που το έγγραψε το ίδιο το παιδί και του χτύπησε δέκα φράγκα για να πάρη λήη τη φωτογραφία της που είχε φωτογραφηθή στου Καραμιέλα, και τάφαγε στο τζόγο, και τα λοιπά. Τώρα σα; παρακαλώ, από δλη αυτή την κουβέντα τι εξάγετε άλλο, παρά ότι έμεις οι ρωμοί κατατριβόμαστε σε τιποτένια πράγματα τι έκανε ό ένας και ό άλλος, δηλαδή να εξετάζουμε ως και τον ιδιωτικό βίο του κάθε πολιτή, ό όποιος δεν παραβλάφτει την κοινωνία γι' αυτό λοιπόν κυρίως τον άξιοτίμο κύριο Ν. Παρασχίδη που μάς γράφει αυτά, **άθλιον.**

ρίζω τη ζωή, να φύγης άμέσως άπόψε και να σε μπαρκάρω γ'ω ό ίδιος. Φεύγεις ή δεν φεύγεις;

— Φεύγω. Άκους εκεί να μου λες αν φεύγω άφου βλέπω τον θάνατο ζωντανό έμπρός μου.

— Έμπρός λοιπόν.

— Να πάμε, μπάρε μου, ως το σπήτι μου να πάρω το μπαουλό μου και το πάπλωμά μου, να σιγήρισω τα πράγματά μου, και χωρίς πεντάρα στη τσέπη πως να φύγω, να πάω στη κάμαρά μου, να πάρω κάτι λιανόματα που έχω και φεύγω.

Έχεις περάδες; Μίλιττα, αυτό είναι δίκαιο, πάμε να πάρης του; παράδες σου, γιατί είναι άλήθεια που να πās χωρι; παράδες. Πάμε λοιπόν να πάρουμε τους παράδες και να φύγης. Έμπρός.

— Και ξεκίνησαν μπρός ό δάσκαλος και πίσω ό κρητικός. Φτάνουν στου δασκάλου το σπήτι και μπαίνουν μέσα. Ό δάσκαλος άρχισε πρώτα να σούρνη το πάπλωμα και το στρώμά του για να τα δέση.

— Αϊ, ρε, τι κάνεις αυτού, το κατκι είναι στα πανιά και άλέγρη με όρτσα λά πάντα περιμένοντας έμας και λίγο άκόμα αν άργήσωμε θ' άριεάρη, γιατί είναι πρώτος ό καιρός και καιρό δεν έχομε να σε περιμένω, μόνο τους παράδες σου να πάρης και ως που να φτάσης συ στη Σύρα σου στέλνω γ'ω τα ρουχά σου, λόγφ τιμής και πάρολι ντινερ, ή έδώ πά σε ξεπλανταρώνω σαν το άρνι στο χασαπίο.

— Άς ήναι, άδερφούλι μου και έτσι. Ό,τι πής. Σώνει μου να φύγω μόνο ζωντανός άπ' αυτό το χωριό και ό θεός να σου κόρη τα χρόνια και να σου τα δίνη μέραις.

— Βρέ έμένα να μου κόρη τα χρόνια;

Δέκατον πέμπτον.

Φυλακαί; Κόλλα. Μετά δακρύων τολμά να σας παρακαλέσω να τυπώσετε τα εξής, ότι έδώ εις της φυλακαίς βρίσκειται ένας άσθενής άρρωστος τρεις μέραις και ό γιατρός Βλαχάκης δίνει της συνταγαίς, αλλά τα γιατρικά δεν έρχονται γιατί μάς λέν πως δεν είναι ύπερέταις μας, και περιμένουν πρώτα να πεθίνωμε και έπειτα να μάς φέρουν τα γιατρικά. Έλεος για το Θεό, έλεος.

Σημ. Παλιναρ. Η λέξις έλεος εις την Ελλάδα κατάντησε σαν να λέμε σκότωσέ με, έλεος σεις ό φυλακισμένοι μη περιμένετε παρά μόνο από τον Θεό, ό όποιος μόνος μπορεί να σας σώση και σας και μάς τους έξω με μια χολέρα της Ίσπανίας, που να θερίξη χίλιους την ήμέρα εκτός τους άλλους χίλιους που θα πηγαίνουν στο βρόντο, ήγουν στα κούφια.

Δέκατον έκτον.

Η φυλλοξήρα των άμπελιών έβούτηξε στης Βόνιτσας τα Άμπελια. Σταυρέ βοήθη μας.

Δέκατον έβδομον.

Στη Πάτρα ό ρακοπώλης Παπαϊωάννου έχει τη κακή συνήθεια να ήναι γλωσσός και να ύβρίζει όπου και αν βρεθή των νοικοκυρών τα κορίτσα, πράγμα που δεν τον καλοσυτένει και ας μαζέψη τη γλώσσά του πριν του βάνουν πιπέρι.

Δέκατο όγδοο.

Γπάρχει ή δεν ύπάρχει πλέον έδώ δημαρχία αυτό κατάντησε αίνιγμα, γιατί ούτε συνεδριάσεις γίνονται ούτε πατεί κανεις το ποδαράκι στη δημαρχία από το άλλο δε πάλι μέρος ό Νομάρχης; μας έπαθε από φεταρομανία, να στέλνη δηλαδή φετράδες στη δημαρχία, να διατάξη δηλαδή ή δημαρχία την εταιρία του Γκαζ να βάνη φανάρια και στα προάστεια του Βαρθακονησου, Πινακωτά και στη κορυφή του Τρελλου, χωρις να ξέρη ότι ή εταιρία για να του κάνη αυτό το χατήρι θέλει το άρζαν εν τη άπαλάμη, και ότι άρζαν ούκ έστι στο διαβόητο δημοτικό ταμείο.

Και ταυτα λέγοντας φοράρησε ό κρητικός την μπιστόλα και τη μαχαίρά του.

— Όχι, όχι, άφεντούλι μου, τώρα άμέσως, ότι πής και γίνεται.

Άμέσως δε ό δάσκαλος; εύγανε από τη τσέπη του το κλειδι της κασέλας του, την άνοιξε και εύγανε ένα μαντύλι τρε κόμπο δεμένο και το έβανε στο κόρφο του, ό κρητικός τον έβλεπε, κλειδώσε, πήρε ένα σώβρακο, γιατί λέει ήτανε εύκοίλιος, το σακκάκι του και ένα πανταλόνι.

— Αϊ, του είπε ό κρητικός τα πολλά λούσα ας σου λείπουν, είπαμε ότι θα φύγης ως έστι και εύρίσκεσαι, και ότι, ότι έχεις θα σου τα μπαρκάρω έγώ με το παμπόρι, άλλοι δεν έχουν να φορέσουν βραχι στο νικολή τους και σύ μου θέλεις και δυό άλλαξές; Βάλτα κάτω, και τι παράδες έβανες εκεί μέσα στο κόρφο σου, για να δούμε;

— Κάτι λιανόματα.

— Σαν πόσα;

— Μη μπας και τάχω και μετρημένα; Αυτά είναι δλη μου ή περιουσία.

— Πολύ καλά. Και άφου είναι όλα αυτά ή περιουσία σου, φέρτα δώ και στο κατκι που θα πάμε σου τα παραδίνω, και καλλίτερα να σε κρατώ γ'ω, παρά να μου φύγης.

Ό δάσκαλος σαν δάσκαλος που ήτανε παράδωσε τα λεπτά στον κρητικό και γάρ ό φόβος πάντα καταργάζεται. Άπό το σπήτι πάν στη παραλία, μπαίνουν στη βάρκα, άρσάρουν στη κατκι που ήτανε όρτσα λά πάντα, μπαρκαρίζεται πρώτος ό δάσκαλος και από τη βάρκα με τα λεπτά στον κόρφο του λέει ό κρητικός, ός βούτησαν

Μεθύριο το τέλος. Ό δάσκαλος λιγούρητε.

Ἄτι κύρ νομάρχη νὰ καταγίνεσαι σὲ ἐκδοσι φετφάδων γιὰ νὰ γίνεται λόγος καὶ γιὰ σὲ ὅτι κάτι κάνεις χωρὶς νὰ κάνης τίποτα, βγάνε ἓνα φερμάνι καὶ πέταξέ το στὰ μούτρα τῶν δημοτικῶν συμβούλων, μὲ τὸ ἴποιο νὰ τοὺς λές καὶ τοὺς διατάσσης νὰ συνέρχωνται ταχτικά στὸ συμβούλιο ἢ ὅτι ἀλλοιῶς στὴ πρώτη ἀπουσία πῶς θὰ τοὺς πάψης. Ἐδῶ σὲ θέλομε καὶ ὄχι νὰ ἀμολᾷς χάρτινους ἀητούς στὰ σύνεφα τῆς σκόνης πού μᾶς κατατρῶγει. Νὰ δοῦμε θὰ κάνης τίποτα, ἢ θὰ ἐξακολουθᾷς μόνο νὰ παρλάρης λόγια τοῦ ἄερος καὶ νὰ κυνηγᾷς τὸν ἄνεμο μὲ τὰ δύχτια.

— Εὐσεβιάτως ἀναφέρομαι, ὅτι ἔχω τρεῖς μῆ-
νους νὰ πάρω μεσοδοσία.

— Ἄει πὲς τοῦ ταμίη τοῦ τάγματος ποῦ ἔκλεψε
τῆς 22 χιλιάδες.

Δέκα ἔννατο.

Ὁ δήμαρχος τοῦ Τύρναβου εἶναι παπᾶς, καὶ γι' αὐτὸ τὸν
λέν καὶ Παπαδήμαρχο, καλὸς ἄνθρωπος μὲ νοῦ, μὲ γνώσι
καὶ μυαλὰ πετεινοῦ. Ἐνῶ στὸ ταμεῖο τὸ δημοτικὸ σουλατσά-
ρουν ποντικοί, ὁ δήμαρχος ὅμως χάρισε στὸν ἐνοικιαστὴ τοῦ
δημοτικοῦ φόρου δραχ. 2812, διότι λέει ζημιώθηκε ὁ ἄνθρω-
πος, δηλαδὴ διότι εἶναι μὲ τὸ κόμμα του.

Προχτὲς πάλι προσκάλεσε τὸ δημοτικὸ συμβούλιο γιὰ νὰ
τοῦ ὑποβάλλῃ τὸν ἀπολογισμὸ τοῦ περασμένου χρόνου γιὰ νὰ
τὸν ψηφίσουν, ἀλλὰ κντὶς γι' αὐτὸ ἄρχισαν συζήτησι ὅτι πρέ-
πει νὰ τοὺς κάνῃ ἓνα τσουμποῦσι πρῶτα πού τοὺς εἶχε τάξει
καὶ πέρσυ καὶ τοὺς γέλασε, ἢ ἀλλοιῶς δὲν ψηφίζουν τίποτα
καὶ ἔτσι ὁ δήμαρχος τοὺς ἔταξε ἓνα ὄρνι ξερό καὶ νὰ θάνου
οἱ σύμβουλοι τὰ ἐξοδα. Νὰ πῶς συζητοῦν τὰ δημοτικὰ συμ-
βούλια μιά φορά τὰ δημοτικὰ συμφέροντα. Φαίνεται ὅμως ὅτι
ὁ παπαδήμαρχος αὐτὸς νὰ ἔχη πολὺ μαλακὴ καρδιά, γιὰτὶ

Ἄνδρα θέλω καλοκαιρινὸ καπέλλο.

— Πῶς; Καὶ δὲν φορεῖς τὸ δικό μου;

τῆς προάλλαις ὁ Νικολάκης τὸν φοβέριξε πῶς θὰ τὸν πετάξῃ
ἀπὸ τὴν δημαρχία καὶ κείνος μισοκατουρημένος τοῦ γύρεψε
παρντὸν, γι' ὅλα αὐτὰ οἱ Τυρναβίτες σκέπτονται νὰ προσκα-
λέσουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἓνα καλὸ μαραγκὸ γιὰ νὰ τοὺς πε-
λεκίσῃ ἓνα κούτσουρο τὸ ὅποιο θὰ θέσουν στὴ θέσι τοῦ δημάρ-
χου των. Καὶ δὲν θὰ κάνουν ἄσχημα.

Εἰκοστὸ.

Στὴ Σμύρνη ὁ ἔμπορος Ἀλεξ. Ἀργυράκης ἔχει τὴν καλὴ συνή-
θεια νὰ φέρνεται καὶ νὰ μιλᾷ στῆς γυναῖκες ὅσαις μπένουν στὸ
κατάστημά του ἀλλοιῶτικα καὶ θὰ ἀναγκασθοῦν κάμμία φορά
νὰ τοῦ σπᾶσουν τὰ παγήδια. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ κύριος αὐ-
τὸς ἔμπορος ὅτι θὰ ἦναι κἀνένας σωστός γαῖδαρος μὲ σχῆμα
ἀνθρώπου καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει σεις ἢ Σμυρνιαῖς νὰ τὸν ξε-
συνερίζετε.

Εἰκοστὸ πρῶτο

Ἐχει καὶ ἡ Αἴγινα τὰ πρωτοπαλλίκαρά της καὶ αὐτοὶ ὀνομά-
ζονται Σπυρ. Ἀλειφαντῆς Ν. Λάμπρος καὶ Β. Νηρίτης, ἡ
ἀγία αὐτῆς τριάδα ἔχει τὴ καλὴ συνήθεια νὰ ξυλοκοπᾷ κάθε
ξένο πού ἤθελε ἀποκατασταθῆ στὴ πόλι τους, γιὰ τὸ ἀπλό
καὶ μόνο λόγῳ ὅτι δὲν θέλουν ξένους στὴ πόλι τους, φαίνεται
δὲ πῶς αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν ἐξασκοῦνε μὲ ἄδεια τῆς ἀστυνο-
μίας, διότι καὶ ἂν σὲ σκοτώσουν, ὁ ἀστρονόμος δὲν ἐννοᾷ νὰ
τοὺς ἐνοχλήσῃ. Ὅσοι λοιπὸν ἔχετε πλάτες γεραῖς ὀρίστε στὴν
Αἴγινα νὰ καλοπεράσετε ἀπὸ παντὸς εἶδους καὶ ποιότητος
ξυλοφόρτωμα.

Ἐνατρο ἰταλικό.

Ἄκριθῶς

Εἰς τὴν θέσι πού διαστουρνέται ὁ ἰπποσιδηρόδρομος πρὸς τὸ Παλρὸ καὶ
Νέο Φάλτρο ὁ γνωστὸς τὴν Ἀθήνα περιποιητικώτατος ξενοδόχος Π. Θερ-
μογιάννης ἀνοίξε ξενοδοχεῖο μὲ ὄνομα ΚΟΡΑΗΣ, ὅπου βρῖσκει τινὰς ξε-
στὰ καὶ κρῦα φαγεῖτὰ τῆς ὥρας καὶ κάθε ἄλλο μεζελλικὸ, κρασὰ ἐλληνικὰ
καὶ μάλιστα ρετσίνα πρῶτης πού λουποκοπᾷ, μπύρα Ντρέερ, μαγειρικὴ
καθαρὴ τὰν σπιτίσια καὶ κάτι παρσπάνιο, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τιμιαῖς ΤΙΜΙ-
ΑΙΣ, τὰ ὅποια ὅλα μαζὺ μαγεύουν ἐκεῖ κῆσο καὶ μάλιστα ἀπὸ κείνους
πού ξέρουν καὶ παραγεμίζουν τὴν περιδαρμένη τους χωρὶς νὰ εἰσπαιροῦν
καὶ τὴ τσέπι τους μέχρις πάτου. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλα καὶ
λίαν συγχινητικὸν εἶναι, ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ ὁ Κοραῆς δέχεται εὐ-
χαρίστως οἰκογενεῖας μὲ τῆς κομπάνι ις των, παρέχοντας τους κάθε πε-
ριποίησι.

Στὸ

δρόμῳ τοῦ Πραξιτέλους πού εἰναι κοντὰ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους, ὅπου εἶναι τοῦ Μιὰ
τοῦ ταβερνοξενοδοχεῖο εἶναι τὸ οἶνωπωλείον τοῦ Γ. Σ. Ἀλαφούζη, ὅπου ὑπάρ-
χουν κρασὰ τῆς Σαντορίνης πρῶτης ποιότητος, μπρούσκα, ἄσπρα, μαῦρα
καὶ μπορντὸ καὶ βυσάντο μαῦρο καὶ ἄσπρο καὶ Λατὸ α χρονῶν ἔξ καὶ
δέκα καὶ ρετινάτο καθαρό.

Προσέλθετε οὖν, πιέτε ἐμφρανθῆτε καὶ μποτηλιάρητε καὶ γιὰ τὰ σπῆ-
τια σας, διότι δὲν θὰ βρῆτε ἄλλου καλλίτερα.